

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Sildig Opvaagnen

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Udvalgte værker", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 209. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blich04-shoot-idm140011518722912/facsimile.pdf> (tilgået 19. juli 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

Sildig Opvaagnen

misundelige Blikke, og med et saadant modbydeligt, bittersødt Smil, som ofte endnu længe efter Døden sees paa Hjulfrosnes Ansigter.

Det Brev, der laa først for, og ligesom de andre to vel var adresseret til Majoren, men hverken havde Datum eller anden Underskrift end: „Din *** (Elise)” var upaatvivleligt det yngste, og lød saaledes:

„Ja, min Elskede! jeg kan ikke, jeg vil ikke skjule for Dig, at jeg under mit alt for svage Hjerter bærer et lønligt Pant paa vor lønlige Kjerlighed. Min Samvittighed bebrejder mig en Brøde mod min Mand; men Kjerlighed kjender kun een Brøde – Utroskab mod den Elskede; den har kun een Pligt – at gjøre Alt for den dyrebare Gjenstand, at hengive den baade Legeme og Sjæl; ja, om det udføres, at opofre begge Dele. *Frans!* Du var barnløs, det krænkede mit Hjerter. Har jeg forspildt min Lyksalighed hisser, da gjorde jeg det for at glæde Dig her. Nu, Elskede! har jeg Intet mere at give Dig.”

Det Andet var aabenbar skrevet strax efter hñn ulykkelige Maskerade.

„Skeet er skeet,” skriver hun; „men Skjæbnen, den dunkle Skjæbne selv er det, der mod vor Vidende og Villie har ført os til hverandre. Den har selv forenet os – hvo vil nu adskille os? Jeg følger det, jeg veed det: siden hñn Nat er jeg Deres for evig; jeg har faaet et nyt Hjerter, en ny Sjæl. Jeg er aldeles forandret; mine Tanker, mine Ønsker, mine Længsler have kun eet Maa! – Dem, Dem elskede, tilbedede Mand! O! had mig ikke! foragt mig ikke! Det er ikke Sandselighed, som drager mig til Dem; nej! reen skal min Kjerlighed være; men tale med Dem maae jeg, for at udøse mit kvalfulde Hjerter, for at afbede en Brøde, for hvilken Skjæbnen alene maae staae til Ansvar. Jeg veed ikke hvad jeg skriver – Klokken 11 i Aften venter jeg Dem – min Mand er paa Landet – forbarm Dem over
den ulykkelige ***”

„Hemmelighed” lød det tredje, men i Tiden formodentlig det mellemste „er Livsprincipet i Kjerlighed; uden denne mangler Myrthen baade Rod og Top. Dersom Nogen vidste, at jeg elskede Dig, dersom Du var min ægteviede Mand; ja, jeg troer, at det Umulige, blev virkeligt. Men hvilket Tempel for vore lønlige Glæder! et Pulterkammer, fuldt af Commiskjoler og Blaarlærred! – I Aften rejser Manden til P*. Kl. 11 ere Alle tilsengs undtagen hun, der venter Dig med brændende Hjerter. Solen staaer først op kl. 7. Ah! der er længe til, inden jeg siger: Frantz! Frantz! Steh auf! der Morgen graut.”